ARREST VAN HET HOF
3 juli 1985 *

In zaak 3/83,

R. Abrias en 267 andere ambtenaren en personeelsleden van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Vandersanden, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij J. Biver, advocaat aldaar, rue Goethe 2,

verzoekers,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J. Pipkorn, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, bijgestaan door R. Andersen, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

ondersteund door

Raad van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J. Carbery, raadadviseur bij zijn juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij H. J. Pabbruwe, directeur van de dienst juridische zaken van de Europese Investeringsbank, boulevard Konrad-Adenauer 100,

door

1) **Union syndicale** service public européen, te Luxemburg, in de persoon van haar voorzitter S. Picciolo en van haar secretaris-generaal A. Buick,

2) **S. Picciolo,** ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen,

3) **A. Buick,** ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen,

vertegenwoordigd door J. N. Louis, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij N. Decker, advocaat aldaar, avenue Marie-Thérèse 16,

* Procestaal: Frans.

1) **Union syndicale** service public européen, te Brussel, in de persoon van haar voorzitter A. M. Grynberg en van haar secretaris-generaal K. Mellor,

2) **A. M. Grynberg,** ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen,

3) **K. Mellor,** ambtenaar bij het secretariaat-generaal van de Raad van Ministers van de Europese Gemeenschappen,

vertegenwoordigd door J. N. Louis, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij N. Decker, advocaat aldaar, avenue Marie-Thérèse 16,

interveniënten,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van de salarisafrekeningen over februari 1982, waarin voor het eerst is toegepast de crisisheffing ingesteld bij verordening nr. 3821/81 van de Raad van 15 december 1981 houdende wijziging van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen en van de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden, en bij besluit nr. 81/1061 van de Raad van dezelfde datum tot wijziging van de methode voor de aanpassing van de bezoldigingen van de ambtenaren en de andere personeelsleden van de Gemeenschappen (PB 1981, L 386, blz. 1 en 6),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: A. J. Mackenzie Stuart, president, G. Bosco, O. Due en C. Kakouris, kamerpresidenten, P. Pescatore, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann en R. Joliet, rechters,

advocaat-generaal: M. Darmon
griffier: P. Heim

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 6 maart 1985,

het navolgende

ARREST

(omissis)

In rechte

1 Bij verzoekschrift, ingeschreven ter griffie van het Hof op 7 januari 1983, hebben R. Abrias en 267 andere ambtenaren en personeelsleden van de Commissie beroep ingesteld tot nietigverklaring van hun salarisafrekeningen over de maand februari 1982.

2 Bij deze salarisafrekeningen zijn voor het eerst op verzoekers toegepast verordening nr. 3821/81 van de Raad van 15 december 1981 en besluit nr. 81/1061 van de Raad van dezelfde datum (PB 1981, L 386, blz. 1 en 6). Verzoekers stellen dat deze twee handelingen ongeldig zijn, en bijgevolg ook de op grond daarvan opgemaakte salarisafrekeningen.

3 Ter verduidelijking van de juridische context van de onderhavige zaak zij eraan herinnerd, dat bij besluit nr. 81/1061 de Raad, krachtens artikel 65 Ambtenarenstatuut (hierna: het Statuut) en de overeenkomstige bepalingen van de Regeling andere personeelsleden, een nieuwe methode voor de aanpassing van de bezoldigingen van de ambtenaren en de andere personeelsleden van de Gemeenschappen heeft vastgesteld, die in de plaats kwam van de sedert 1976 toegepaste methode en geldt voor het tijdvak van 1 juli 1981 tot 30 juni 1991. Volgens deze methode worden bij het jaarlijks onderzoek naar het bezoldigingspeil de volgende factoren in aanmerking genomen: a) de gemeenschappelijke indexcijfers van de kosten van levensonderhoud; b) de specifieke indicator, anders gezegd de ontwikkeling van de koopkracht van de bezoldigingen van de nationale ambtenaren; c) de sociaal-economische toestand, beschouwd in het licht van door de Commissie te verstrekken objectieve gegevens, en d) de behoeften tot aanwerving van personeel.

4 Volgens de laatste overweging van de considerans van besluit nr. 81/1061 geeft de bijzonder moeilijke sociaal-economische toestand aanleiding tot het instellen van een buitengewone heffing op de bezoldigingen, de pensioenen en de vergoedingen bij beëindiging van de dienst, welke gelijktijdig dient te worden toegepast met de aanpassing van de bezoldigingen zoals deze uit de nieuwe methode voortvloeit.

5 Deze buitengewone heffing is ingesteld bij verordening nr. 3821/81 van de Raad. Bij artikel 1 van deze verordening is in het Statuut een nieuw artikel 66 bis ingevoegd, terwijl bij artikel 2 overeenkomstige bepalingen zijn ingevoegd in de Regeling andere personeelsleden. In de considerans van de verordening heet het, dat de heffing haar rechtvaardiging vindt in „de bijzonder moeilijke sociaal-economische toestand", en wordt „berekend op grond van de economische gegevens die betrekking hebben op het gemiddelde van de in de Lid-Staten geconstateerde verschillen" tussen enerzijds de ontwikkeling van de reële lonen per hoofd en anderzijds de ontwikkeling van: a) de algemene produktiviteit (reëel BBP per werkende); b) de uitbetaalbare produktiviteit, namelijk de produktiviteit gecorrigeerd voor de ruilvoet; c) de produktiviteit per hoofd van de beroepsbevolking, omvattende de werkenden en de werklozen.

6 Lid 1 van het nieuwe artikel 66 bis bepaalt, dat de heffing tijdelijk en voor een termijn van tien jaar is ingesteld — wat overigens overeenkomt met de geldigheidsduur van de nieuwe methode als bedoeld in voormeld besluit nr. 81/1061 —, en in afwijking van artikel 3, lid 1, van verordening nr. 260/68 betrekking heeft op de nettobezoldigingen, -pensioenen en -vergoedingen bij beëindiging van de dienst. Ingevolge lid 2 loopt de heffing gedurende de eerste vijf jaar op van 2,54 % tot 12,70 %. Tijdens de daaropvolgende jaren blijft, „behoudens andersluidend besluit van de Raad, genomen op voorstel van de Commissie met de in artikel 148, lid 2, tweede alinea, eerste mogelijkheid, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap bedoelde gekwalificeerde meerderheid van stemmen en na raadpleging van het Europese Parlement, het tijdens het vijfde jaar bereikte heffingspercentage van 12,7 van toepassing."

7 In lid 3 is de grondslag van de heffing vastgesteld. Voor ambtenaren in actieve dienst, gedetacheerde ambtenaren en ambtenaren die hun militaire dienst vervullen, is de heffingsgrondslag gelijk aan het basissalaris, verminderd met enerzijds de sociale zekerheidsbijdragen en de belasting, en anderzijds een forfaitair bedrag dat gelijk is aan het basissalaris van een ambtenaar van de rang D 4, eerste salaristrap. Laatstbedoeld bedrag wordt in mindering gebracht, opdat de heffing geen of althans een slechts beperkte weerslag heeft op de bezoldiging van de ambtenaren van de laagste rangen. Het in mindering gebrachte forfaitaire bedrag wordt overigens verdubbeld voor gepensioneerden, op wie de heffing gedurende de eerste vijf jaar bovendien niet wordt toegepast.

8 In lid 4 is bepaald, dat de toepassing van de heffing niet tot gevolg mag hebben dat de bezoldiging, het pensioen of de vergoeding bij beëindiging van de dienst daalt beneden het bedrag dat vóór de instelling van de heffing werd ontvangen.

Lid 5 bepaalt, dat de opeenvolgende heffingspercentages op hetzelfde tijdstip van toepassing worden als het besluit houdende jaarlijkse aanpassing van de bezoldigingen overeenkomstig de in besluit nr. 81/1061 voorziene methode.

9 Lid 6 ten slotte bepaalt, dat de heffing elke maand wordt ingehouden, en dat de opbrengst ervan als ontvangst in de algemene begroting van de Gemeenschappen wordt opgevoerd.

10 Er zij op gewezen, dat het normatieve kader, bestaande uit enerzijds de in besluit nr. 81/1061 voorziene nieuwe methode voor de aanpassing van de bezoldigingen en anderzijds het bij verordening nr. 3821/81 nieuw ingelaste artikel 66 bis van het Statuut, het resultaat is van een na lange onderhandelingen tussen de instellingen en de meest representatieve vakbonden van het personeel der Gemeenschappen tot stand gekomen overeenkomst.

11 Voorts zij eraan herinnerd dat, blijkens de antwoorden van verweerster en van interveniënten op vragen van het Hof, de laatste jaren alle Lid-Staten in het kader van hun bezoldigingsbeleid voor ambtenaren naar wegen hebben gezocht om te komen tot een loonmatiging ten einde de investeringen en de werkgelegenheid te bevorderen. Dit heeft geleid tot een algemene daling van de koopkracht van de nationale ambtenaren, wier salarisontwikkeling in die periode geen gelijke tred hield met de prijsstijgingen. Daarenboven zijn in bepaalde Lid-Staten op de ambtenarensalarissen sociale solidariteitsbijdragen ingehouden.

Het voorwerp van het geding

12 Vooraf zij erop gewezen dat, ofschoon in het verzoekschrift de bezwaren van verzoekers zowel tegen besluit nr. 81/1061 als tegen verordening nr. 3821/81 zijn gericht, met sommige van de aangevoerde middelen uitsluitend de wettigheid van laatstgenoemde handeling wordt bestreden, voor zover daarbij de buitengewone heffing is ingesteld.

13 Met een tweede reeks middelen komen verzoekers op tegen besluit nr. 81/1061, voor zover daarbij een nieuwe methode voor de aanpassing van de bezoldigingen is ingevoerd.

De wettigheid van de buitengewone heffing

14 Ten bewijze van de onwettigheid van de bij verordening nr. 3821/81 ingestelde buitengewone heffing voeren verzoekers aan dat zij:

— in strijd is met het beginsel van het „parallellisme" als neergelegd in artikel 65, lid 1, tweede alinea, van het Statuut;

— het gewettigd vertrouwen der ambtenaren en personeelsleden van de Gemeenschappen schendt;

— in strijd is met artikel 190 EEG-Verdrag;

— ongeldig is wegens misbruik van bevoegdheid;

— het resultaat is van misbruik van procedure.

Schending van het beginsel van het „parallellisme" en misbruik van bevoegdheid

15 Met hun eerste middel voeren verzoekers aan, dat de instelling van een buitengewone heffing in tegenspraak is met het beginsel van het „parallellisme" als neergelegd in artikel 65, lid 1, tweede alinea, van het Statuut. Volgens deze bepaling houdt de Raad bij het onderzoek van de vraag of de bezoldigingen van de gemeenschapsambtenaren moeten worden aangepast, in het bijzonder rekening met „eventuele verhogingen van de salarissen van het overheidspersoneel". Verzoekers zijn van mening dat de Raad aan dit beginsel is gebonden, zodat hij het, gelijk het Hof besliste in zijn arrest van 6 oktober 1982 (zaak 59/81, Commissie/Raad, Jurispr. 1982, blz. 3329), niet zonder meer naast zich neer mag leggen.

16 De instelling van de buitengewone heffing zou onverenigbaar zijn met het beginsel van het parallellisme, omdat de koopkracht van de gemeenschapsambtenaren dientengevolge is gedaald, terwijl de bezoldigingen van de nationale ambtenaren van de verschillende Lid-Staten in de regel zijn gestegen.

17 Deze argumenten komen in wezen overeen met die welke verzoekers hebben aangevoerd tot staving van het middel ontleend aan misbruik van bevoegdheid. Volgens verzoekers immers vormt de instelling door de Raad van de buitengewone

heffing misbruik van bevoegdheid, omdat de Raad zich heeft laten leiden door beweegredenen die in artikel 65 van het Statuut niet uitdrukkelijk zijn voorzien.

18 Mitsdien moeten beide middelen te zamen worden onderzocht.

19 Tegen de argumenten van verzoekers voeren de Commissie en de Raad als verweer aan, dat de instelling van de buitengewone heffing geen maatregel ter uitvoering van artikel 65 van het Statuut is, doch gepaard is gegaan met een herziening van het Statuut conform artikel 24 van het Verdrag tot instelling van één Raad en één Commissie welke de Europese Gemeenschappen gemeen hebben. Deze herziening bestond in de invoeging in het Statuut van een nieuw artikel 66 bis, waarbij de buitengewone heffing werd ingesteld.

20 Dienaangaande zij erop gewezen, dat de buitengewone heffing is ingesteld door middel van een wijziging van het Statuut, en wel door de invoeging van een nieuw artikel 66 bis, en dat de wettigheid van deze wijziging niet kan worden betwist met een beroep op een andere bepaling van het Statuut, te weten artikel 65, lid 1.

21 Uit het dossier blijkt overigens dat, waar de meest representatieve vakbonden ermee hebben ingestemd om met een buitengewone en eenmalige maatregel in de vorm van een loonmatiging te participeren in de gevolgen van de bijzonder moeilijke sociaal-economische toestand in de Gemeenschap, als tegenprestatie een methode voor de aanpassing van de bezoldigingen is vastgesteld, die het zogenoemde beginsel van het parallellisme handhaafde.

22 Mitsdien moeten de middelen ontleend aan schending van het beginsel van het parallellisme en aan misbruik van bevoegdheid, worden verworpen.

Schending van het gewettigd vertrouwen van de ambtenaren

23 In dit verband voeren verzoekers aan, dat zij mochten verwachten dat het beginsel van het „parallellisme" — neergelegd in artikel 65, lid 1, tweede alinea, van het Statuut en overgenomen zowel in de sedert 1976 toegepaste methode als in de voordien toegepaste methode van 1972 — door de Raad zou worden geëerbiedigd. Dit nu zou sedert de inwerkingtreding van de buitengewone heffing niet langer het geval zijn.

24 Zij betogen dat het regelgevend karakter van het Statuut de Raad weliswaar niet belet de bepalingen ervan te wijzigen, doch dat deze mogelijkheid niet bestaat wanneer de beoogde wijziging, zoals in het geval van de buitengewone heffing, wezenlijke elementen van de tussen de ambtenaren en de instellingen bestaande dienstverhouding raakt.

25 Dienaangaande zij er vooreerst aan herinnerd, dat de Raad reeds in 1980, bij de vaststelling van verordening nr. 161/80 van 21 januari 1980 houdende aanpassing van de bezoldigingen en van de aanpassingscoëfficiënten (PB 1980, L 20, blz. 5), het voornemen had geuit om de sedert 1976 toegepaste aanpassingsmethode te wijzigen. Bij dezelfde gelegenheid had de Raad de Commissie uitgenodigd een voorstel voor een nieuwe methode te doen.

26 In de tweede plaats zij erop gewezen, dat de vakbonden van het personeel nauw betrokken zijn geweest bij het overleg zowel over de nieuwe aanpassingsmethode als over de buitengewone heffing.

27 Onder deze omstandigheden kan er geen sprake zijn van een gewettigd vertrouwen van de ambtenaren in de ongewijzigde handhaving van de sedert 1976 toegepaste methode, te meer omdat deze methode zelf een clausule bevatte inhoudende dat de Raad zich het recht voorbehield „eventuele daarin aan te brengen verbeteringen vast te stellen en eventuele vertekeningen te corrigeren".

28 Mitsdien moet dit middel worden verworpen.

Onvoldoende motivering

29 Volgens verzoekers is verordening nr. 3821/81 op het punt van de instelling van de buitengewone heffing onvoldoende met redenen omkleed, hetgeen een schending zou opleveren van artikel 190 EEG-Verdrag. Besluit nr. 81/1061 zou ter zake evenmin enige verduidelijking bevatten. De verwijzing in de considerans van beide handelingen naar „de bijzonder moeilijke sociaal-economische toestand" zou niet als een afdoende redengeving zijn te beschouwen, te meer omdat de invoering van deze heffing een uitzonderlijke maatregel is.

30 Wat deze grief betreft, zij er vooreerst op gewezen, dat volgens vaste rechtspraak van het Hof (inzonderheid het arrest van 30 november 1978, zaak 87/78, Welding, Jurispr. 1978, blz. 2457) de omvang van de in artikel 190 EEG-Verdrag vervatte motiveringsplicht afhangt van het karakter van het betrokken besluit, en dat, wanneer het om een verordening of een rechtshandeling van algemene strekking gaat, als motivering kan worden volstaan met het vermelden van enerzijds het geheel der omstandigheden welke tot de vaststelling ervan hebben geleid, en anderzijds de algemene doelstellingen die ermee worden nagestreefd.

31 In het geval van verordening nr. 3821/81 is, wat de instelling van de buitengewone heffing betreft, aan deze voorwaarden voldaan. Waar de Raad immers spreekt over de „bijzonder moeilijke sociaal-economische toestand", is dat een bondige verwijzing naar een situatie die zo algemeen bekend was, dat zij geen nadere toelichting behoefde. Waar hij voorts in de considerans van verordening nr. 3821/81 de objectieve criteria vermeldt op grond waarvan de heffing moet worden berekend, maakt de Raad voldoende duidelijk waar het hem met de instelling van de heffing om te doen was. Met betrekking tot dat punt konden verzoekers trouwens niet in onwetendheid verkeren, aangezien de Raad de vakbonden bij de voorbereiding van verordening nr. 3821/81 en besluit nr. 1061/81 had betrokken, en die organisaties het personeel ongetwijfeld daarover hebben ingelicht.

32 Mitsdien moet dit middel worden verworpen.

Misbruik van procedure

33 Verzoekers zijn van mening dat de heffing, zoals de Commissie in haar memories en ter terechtzitting uitdrukkelijk heeft erkend, een nieuwe belasting is naast de gemeenschapsbelasting als bedoeld in verordening nr. 260/68 (PB 1968, L 56, blz. 8), en derhalve niet had moeten worden ingesteld door invoeging van een nieuw artikel 66 bis in het Statuut, doch door wijziging van voormelde verordening nr. 260/68.

34 Dienaangaande moet worden opgemerkt dat, ook al is in casu voor de vaststelling van verordening nr. 3821/81 de procedure gevolgd van artikel 24, lid 1, tweede alinea, van het Verdrag tot instelling van één Raad en één Commissie welke de Europese Gemeenschappen gemeen hebben, betrekkelijk tot de vaststelling en wijziging van het Statuut, en niet die van artikel 13 van het Protocol betreffende de

voorrechten en immuniteiten van de Europese Gemeenschappen, waarbij de ambtenarensalarissen zijn onderworpen aan een belasting ten bate van de Gemeenschappen, dit voor verzoekers, gelijk de Commissie terecht opmerkt, geen enkel gevolg heeft gehad waarover zij zich zouden kunnen beklagen. De procedure van artikel 24 voorziet immers in raadpleging van de betrokken instellingen, en met name van het Parlement, en biedt aldus meer waarborgen dan de procedure van voormeld artikel 13, dat een dergelijke raadpleging niet vereist.

35 Bovendien is verordening nr. 3821/81 blijkens haar considerans gebaseerd op de voormelde artikelen 24 en 13 te zamen, en bepaalt zij in artikel 66 bis, lid 1, uitdrukkelijk dat de buitengewone heffing op de bezoldigingen, pensioenen en vergoedingen bij beëindiging van de dienst, een afwijking van artikel 3, lid 1, van verordening nr. 260/68 vormt.

36 Wat de omstandigheid betreft dat de heffing is ingevoerd door middel van een wijziging van het Statuut, terwijl ook wijziging van verordening nr. 260/68 mogelijk was geweest, heeft de Commissie aannemelijk weten te maken dat in casu geen gronden aanwezig waren voor een wijziging van deze verordening, aangezien de heffing tijdelijk is en niet op dezelfde wijze wordt toegepast als de in verordening nr. 260/68 voorziene belasting.

37 Bijgevolg moet dit middel worden verworpen.

38 Mitsdien moet worden vastgesteld, dat verzoekers geen middelen hebben aangevoerd op grond waarvan de wettigheid van verordening nr. 3821/81 in twijfel kan worden getrokken.

De wettigheid van de nieuwe methode voor de aanpassing van de bezoldigingen

39 Tot staving van hun stelling dat de bij besluit nr. 81/1061 ingevoerde nieuwe methode voor de aanpassing van de bezoldigingen onwettig is, voeren verzoekers aan dat deze in strijd is met artikel 65, lid 1, van het Statuut, doordat:

— de Raad in de nieuwe methode rekening houdt met „de bijzonder moeilijke sociaal-economische toestand", terwijl hij zich ingevolge artikel 65, lid 1, moet baseren op de „economische en sociale politiek van de Gemeenschappen";

— de Raad in de nieuwe methode oogmerken nastreeft die geen verband houden met artikel 65, lid 1;

— de Raad in de nieuwe methode geen rekening houdt met „eventuele verhogingen van de salarissen van het overheidspersoneel".

40 Ten aanzien van het eerste middel kan worden volstaan met erop te wijzen, dat „economische en sociale politiek" weliswaar niet hetzelfde is als „sociaal-economische toestand", doch dat beide noodzakelijkerwijs met elkaar verband houden, daar bij de ontwikkeling van een economische en sociale politiek niet kan worden geabstraheerd van de sociaal-economische toestand. Voorts is, zo blijkt uit de antwoorden op vragen van het Hof aan verweerster en aan interveniënten, een loonmatiging waarbij de ontwikkeling van de lonen wordt gekoppeld aan die van de produktiviteit, een der belangrijkste doelstellingen die de Raad de Lid-Staten in zijn verslagen inzake de economische politiek voorstelt, en die alle Lid-Staten elk op hun manier pogen te verwezenlijken. De Raad lijkt dus artikel 65 van het Statuut niet te hebben geschonden door naast de factoren die ingevolge bedoeld artikel in aanmerking moeten worden genomen bij de beslissing over eventuele aanpassingen van de bezoldigingen van de ambtenaren, ook de sociaal-economische toestand als criterium te hanteren.

41 Wat het tweede middel betreft, betogen verzoekers dat de Raad, door besluit nr. 81/1061 op hetzelfde tijdstip in werking te doen treden als verordening nr. 3821/81, een op artikel 65 van het Statuut gebaseerde maatregel heeft gebruikt voor een doel waarvoor dit artikel niet is geschreven, namelijk de instelling van de buitengewone heffing. Te dezen moet evenwel worden opgemerkt dat, zoals hierboven met betrekking tot de wettigheid van verordening nr. 3821/81 reeds is verklaard, de buitengewone heffing is ingesteld door middel van een wijziging van het Statuut en niet op basis van een maatregel krachtens artikel 65 van het Statuut, te weten besluit nr. 81/1061.

42 Wat het derde middel betreft, betwisten verzoekers enkel dat de instelling van de buitengewone heffing verenigbaar zou zijn met artikel 65 van het Statuut. Aangezien deze grief al op de met betrekking tot de wettigheid van verordening nr. 3821/81 uiteengezette gronden is verworpen, behoeft er thans niet andermaal op in te worden gegaan.

43 Uit een en ander volgt, dat verzoekers geen middelen hebben aangevoerd op grond waarvan de wettigheid van besluit nr. 81/1061 in twijfel kan worden getrokken.

44 Mitsdien moet het beroep worden verworpen.

Kosten

45 Ingevolge artikel 69 van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van het Reglement blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te hunnen laste. Voorts zijn er termen aanwezig om de partijen die aan de zijde van de Commissie hebben geïntervenieerd, in de op hun interventie gevallen kosten te verwijzen.

46 Mitsdien moet worden beslist dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende:

1) Verwerpt het beroep.

2) Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.

Mackenzie Stuart Bosco Due Kakouris

Pescatore Koopmans Everling Bahlmann Joliet

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 3 juli 1985.

De griffier

P. Heim

De president

A. J. Mackenzie Stuart